

MICHAEL BOND

Medvedík Paddington

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čierneho Peru

Ilustrovala Peggy Fortnum

MEDVEDÍK PADDINGTON

Michael Bond

Ilustrovala Peggy Fortnum

slovar

Copyright © Michael Bond 1958
Illustrations © Peggy Fortnum 1958
Translation © Miroslava Gavurová, Ján Gavura 2008
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2008

ISBN 978-80-8085-652-6

OBSAH

1. Prosím, postarajte sa o tohto medveďa . . .	5
2. Medveď v horúcej vode	23
3. Paddington v metre	42
4. Nákupná výprava	60
5. Paddington a „starý majster“	79
6. Návšteva divadla	97
7. Dobrodružstvo pri mori	116
8. Trik so zmiznutím	134

Prvá kapitola

PROSÍM, POSTARAJTE SA O TOHTO MEDVEĎA

Manželia Brownovci uvideli Paddingtona po prvý raz na železničnom nástupišti. To bol vlastne dôvod, prečo sa medvedíkovi ušlo také nezvyčajné meno. Paddington je totiž názov stanice, kde sa stretli.

Brownovci na stanici čakali na svoju dcérku Judy, ktorá sa vracala zo školy domov na prázdniny. Bol teplý letný deň a na stanici sa hemžili davy ľudí.

Všetci cestovali k moru. Vlaky hučali, amplióny vytrubovali, nosiči sa plašili hore-dolu, neustále po sebe pokrikovali a vôbec – bol tam taký hluk a lomoz, že pán Brown, ktorý medveďa zbadal prvý, to musel svojej manželke zopakovať niekoľkokrát.

„Medved’? Na stanici v Paddingtone?“ pani Brownová sa pozrela na manžela s údivom. „Henry, neblázni. To je nezmysel!“

Pán Brown si napravil okuliare. „A veru hej,“ trval na svojom. „Zreteľne som ho videl. Tamto – pri stojane na bicykle. Na hlave mal taký smiešny klobúk.“

A bez toho, aby počkal na odpoveď, vzal manželku za ruku a prestrčil ju pomedzi ľudí, okolo vozíkov plných čokolády, šálok čaju, popri stánku s knihami a uličkou medzi kopami kufrov rovno k okienku Straty a nálezy.

„No tak sa pozri,“ vyhlásil triumfálne a ukázal na tmavý kút, „presne, ako som hovoril.“

Pani Brownová sa zadívala tam, kam smerovala manželova ruka, a nejasne v prítmí rozoznala čosi malé a chlpaté. Zdalo sa jej, že to čosi sedí na nejakom kufri a okolo krku má cedulku s nápisom.

Kufor bol starý a otlčený a na boku stálo veľkými písmenami PRÍRUČNÁ BATOŽINA.

Pani Brownová sa silnejšie chytila svojho manžela. „No toto, Henry,“ zvolala. „Už verím, mal si pravdu. Naozaj je to medveď.“

Prizrela sa mu bližšie. Vyzeral na nezvyčajný druh medveďa. Bol hnedej či skôr špinavohnedej farby a hlavu mu pokrýval ten najzvláštnejší klobúk so širokou strieškou, aký len môže byť. Presne ako pred chvíľou tvrdil pán Brown. Spod striešky klobúka na pani Brownovú uprene hľadeli dve veľké okrúhle oči.

Keď medveď videl, že sa od neho čosi očakáva, postavil sa a slušne nadvihol klobúk. Spod klobúka vykukli dve čierne uši. „Dobrý deň,“ pozdravil tenkým, ale jasným hlasom.

„Uh... dobrý deň,“ odvetil neisto pán Brown. Na chvíľu zavládlo ticho.

Medveď sa na nich pozrel s otázkou. „Môžem vám nejako pomôcť?“

Pán Brown sa dostal do rozpakov. „Teda, no... Uh... vlastne sme sa chceli opýtať, či by sme my nemohli urobiť niečo pre teba.“

Pani Brownová sa sklonila. „Si ešte veľmi malý medveď,” povedala.

Medveď vypoľ hruď. „Som z veľmi vzácneho druhu medvedov,” povedal dôležito. „Na mieste, odkiaľ pochádzam, nás už veľa neostalo.”

„A kde je to miesto?” opýtala sa pani Brownová.

Medveď sa pred odpoveďou rozhlíadol dookola. „V Čiernočiernom Peru. Dokonca by som tu ani nemal byť. Som totiž čierny pasažier.”

„Čierny pasažier?” pán Brown zašepkal a úzkostlivo sa pozrel cez plece za seba. Už-už čakal, že neďaleko bude stáť policajt so zápisníkom a ceruzou a všetko si bude značiť.

„Áno,” povedal medveď. „Viete, ja som emigroval.” V očiach sa mu smutne zalesklo. „Kedysi som býval v Peru s tetou Lucy, ale ona už musela ísť do domova pre medvede na dôchodku.”

„Hádam nechceš povedať, že si celú cestu z Južnej Ameriky prešiel sám?” vykrikla pani Brownová.

Medveď prikývol. „Teta Lucy mi vždy hovorila, že keď budem dosť veľký, musím emigrovať. Preto ma naučila rozprávať po anglicky.”

„Ale čo si na tej dlhej ceste jedol?“ opýtal sa pán Brown. „Musíš byť strašne hladný.“

Medveď sa zohol, drobným kľúčikom, ktorý mu visel na krku, otvoril kufor a vytiahol sklený pohár s troškou marmelády. „Jedol som marmeládu,“ povedal hrdo. „Medvede ľúbia marmeládu. Býval som v záchrannom člne.“

„A čo chceš teraz robiť?“ opýtal sa pán Brown. „Nemôžeš len tak posedávať na stanici Paddington a čakať, čo sa stane.“

„Ó, budem v poriadku... aspoň dúfam.“ Medveď sa zohol a zatvoril kufor. Vtedy sa odkryla ceduľka a pani Brownová si všimla, čo je na nej napísané. Stálo tam jednoducho: PROSÍM, POSTARAJTE SA O TOHTO MEDVEĎA. ĎAKUJEM.

Prosebné sa zahľadela na svojho manžela. „Och, Henry, čo *urobíme*? Nemôžeme ho tu nechať. Kto vie, čo by sa mu tu mohlo prihodiť. Londýn je také veľké mesto, keď sa nemáš kam podieť. Nemohol by ísť s nami a zostať u nás aspoň na pár dní?“

Pán Brown váhal. „Ale, Mary, drahá, nemôžeme ho len tak zobrať... teda nie takto. Napokon...“

„Napokon čo?“ hlas pani Brownovej znel neústup-

čivo. Zahľadela sa dole na medveďa. „Je veľmi milý. Môže sa skamarátiť s Jonathanom a Judy. Aj keby to malo byť len na chvíľku. Nikdy by nám neodpustili, keby sa dozvedeli, že sme ho tu nechali.“

„Keď všetko je to také nezvyčajné,“ zapochyboval pán Brown. „Určite na to existuje nejaký zákon.“ Potom sa naklonil. „Nechcel by si ísť s nami a zostať u nás?“ opýtal sa a potom rýchlo dodal, aby medveďa nebodaj neurazil. „Teda, ak nemáš nejaké iné plány.“

Medveď vyskočil, až sa mu skoro klobúk skotúlal z hlavy. „Ó, áno, prosím. To by som veľmi rád. Nemám kam ísť a všetci sa tu strašne ponáhľajú.“

„Tak potom sme sa dohodli,“ povedala pani Brownová skôr, než by si to jej manžel mohol rozmyslieť. „A každý deň môžeš mať na raňajky marmeládu a...“ pokúšala sa vymyslieť, čo by tak ešte mohlo medveďom chutiť.

„Každý deň?“ medveď nemohol uveriť vlastným ušiam. „Doma som ju dostával len pri výnimočných príležitostiach. V Čiernočiernom Peru stojí marmeláda veľa peňazí.“

„V takom prípade ju budeš mať každé ráno

a hned' od zajtra," pokračovala pani Brownová. „No a v nedeľu bude med.“

Na medveďovej tvári sa zjavili vrásky. „Nebude to stáť priveľa?“ opýtal sa. „Viete, nemám veľa peňazí.“

„Ale kdeže, nebude. Ani vo sne nám nenapadlo, aby si nám platil. Mysleli sme, že by si mohol byť členom našej rodiny, však, Henry?“ Pani Brownová hľadala u svojho muža podporu.

„Samozrejme,“ povedal pán Brown. „A mimochodom,“ dodal, „keď už s nami *ideš*, bolo by dobré, keby si vedel, ako sa voláme. Toto je pani Brownová a ja som pán Brown.“

Medveďov klobúk sa poslušne nadvihol – dvakrát. „Ja nemám naozajstné meno,“ povedal medveď. „Iba také peruánske a nikto mu nerozumie.“

„Tak by sme ti mali dať anglické meno,“ povedala pani Brownová. „Všetko sa tým zjednoduší.“ Rozhliadla sa po stanici, či jej niečo nepadne do oka. „Malo by to byť niečo výnimočné,“ pokračovala zamyslene a ako hovorila, rušeň na neďalekom nástupišti hlasno zahúkal a dal sa do pohybu. „Už to mám!“ zvolala. „Našli sme ťa na stanici Paddington, tak ťa budeme volať Paddington!“

„Paddington!“ Medveď si slovo pre istotu niekoľkokrát zopakoval. „To meno je dosť dlhé.“

„Veľmi vznešené,“ dodal pán Brown. „Musím povedať, že meno Paddington sa mi páči. Nech sa volá Paddington.“

Pani Brownová vstala. „No dobre. Teraz, Paddington, musím ísť po našu dcérku Judy k vlaku. Skončila sa jej škola a vracia sa domov. Som si istá, že po takej dlhej ceste si vysmädol, takže choď s pánom Brownom do bistra. Objedná ti šálku dobrého čaju.“

Paddington si oblizol pery. „Som *veľmi* smädný,“ povedal. „Po morskej vode každý vysmädne.“ Potom zdvihol kufor, pevne si nasadil klobúk na hlavu a zdvorilo zamával labkou smerom k bistru. „Až po vás, pán Brown.“

„Uh... ďakujem, Paddington,“ povedal pán Brown.

„Henry, dobre sa oňho postaraj,“ volala za nimi pani Brownová. „A prepánajána, keď budeš mať chvíľku času, daj mu tú ceduľu z krku dole. Vyzerá s ňou ako balík. Keď ho zbadá nejaký nosič, ešte ho hodí na vozík ku kufrom a pošle ktoviekam.“

V bistre bolo plno, ale pánu Brownovi sa podarilo nájsť v kúte stolík pre dvoch. Keď sa Paddington postavil na stoličke, prednými labkami sa mohol pohodlne oprieť o sklo na stolíku. Kým pán Brown odskočil po čaj, zvedavo sa poobzeral po miestnosti. Všetci naokolo jedli, čo mu pripomenulo, aký má veľký hlad. Na stole priamo pred sebou zbadal nedojedený koláč, no len čo za ním vystrel labku, prišla servírka a zmietla ho na podnos.

„Hádam by si to nejedol, zlatko,“ povedala a priateľsky ho potľapkala. „Nemôžeš vedieť, kde všade sa ten koláčik povaľoval.“

Paddingtonovo bruško bolo prázdne, takže o niečom takom ani nepremýšľal. Bol však slušný a nič na to nepovedal.

„No, Paddington,“ povedal pán Brown, keď kládol na stôl dve pariace sa šálky čaju a tanier plný koláčov. „Tak čo, ako to ide k sebe?“

Paddingtonovi zažiarili oči. „Výborne, ďakujem,“ vykrikol a nedôverčivo očami premeriaval čaj. „Ale padne mi zaťažko piť zo šálky. Zvyčajne sa mi tam zacvikne hlava alebo sa mi do šálky namočí klo-búk a úplne čaj pokazí.“

Pán Brown sa zarazil. „V takom prípade si musíš klobúk nechať pri mne. A čaj ti nalejem na tanierik. V lepších kruhoch sa to síce nerobí, ale som si istý, že nikomu nebude prekážať, ak raz urobíme výnimku.“

Paddington si sňal klobúk a opatrne ho položil na stolík, zatiaľ čo pán Brown nalieval čaj. Medveď sa hladno zapozeral na koláče, najmä na veľký krémový koláč s džemom, ktorý pán Brown položil na Paddingtonov tanierik.

„Nech sa páči, Paddington,“ povedal pán Brown. „Škoda, že nemali marmeládové, ale zobral som tie najlepšie, aké tam boli.“

„Som rád, že som emigroval,“ povedal Paddington, keď si vystretou labkou pritiahol tanier bližšie. „Myslíte si, že by sa niekto nahneval, keby som si sadol na stolík a najedol sa tak?“

Skôr než sa pán Brown zmohol na odpoveď, už bol medveď hore a pravou labkou sa zmocnil prvého kúska. Bol to veľký koláč, najväčší a najlepší, aký pán Brown našiel, a trvalo len okamih, kým sa celá plnka z koláča rozliala po Paddingtonových fúzoch. Ľudia začali do seba štučať a upre-

Prosím, postarajte sa o tohto medveďa

ne sa na medveďa pozerali. Pán Brown ľutoval, že nevybral obyčajný koláč bez plnky, ale nemal skúsenosti, ako sa správať pri medveďoch. Miešal si čaj a pozeral sa von oknom, tváriac sa, akoby na stanici Paddington s medveďom popíjal čaj každý deň.

„Henry!“ hlas pani Brownovej ho okamžite vrátil na zem. „Henry, čo to stváraš s tým úbohým medveďom? Len sa naňho pozri! Od hlavy po päty je od krému a džemu.“

Zmätený pán Brown vyskočil. „Zdalo sa mi, že je veľmi hladný,“ odvetil nešikovne.

Pani Brownová sa obrátila k dcére. „Takto to dopadne, keď nechám tvojho otca päť minút samého.“

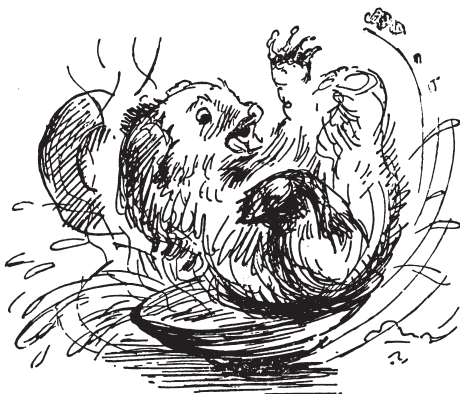
Judy vzrušene zatlieskala. „Ach, ocko, naozaj s nami zostane?“

„Ak má s nami zostať,“ pokračovala pani Brownová, „potom sa oňho musí postarať niekto iný ako tvoj otec. Len sa pozri, aký je zababraný.“

Po celý čas Paddingtona zaujímal iba koláč a vôbec mu nenapadlo, že okolo neho sa čosi deje, že si ho ľudia všimli a začali sa o ňom zhovárať. Zdvihol hlavu a pri pani Brownovej zbadal akési dievčatko s vysmiatymi modrými očami a dlhými svetlými vlasmi. Vyskočil a chystal sa zdvihnúť klobúk, ale v tej rýchlosti sa pošmykol na jahodovom džeme, ktorý sa akýmsi záhadným spôsobom ocitol na skle stolíka. Na krátky okamih sa pred Paddingtonovými očami všetko prevrátilo a všetci sa postavili na hlavu. Divoko zamával labkami vo vzduchu a skôr než ho mohol ktokoľvek zachytiť, prekoprcoľ sa dozadu a s čľupnutím pristál v mištičke na čaj. Vyskočil ešte rýchlejšie, ako si sadol, lebo čaj stále páľil, no pritom zasa stúpil pánu Brownovi do šálky s čajom.

Judy sa prehla a rozosmiala tak silno, až sa jej po tvári kotúlali slzy. „Och, mami, však je smiešny!“ volala.

Prosím, postarajte sa o tohto medveďa

Paddington, ktorému to vôbec nepripadalo zábavné, ešte chvíľu stál s jednou labkou na stolíku a druhou v šálke. Celú tvár mal posiatu škvrnami krému a na ľavom uchu mu svietila kôpka jahodového džemu.

„Hádam si si nemyslel,“ povedala pani Brownová, „že niekomu v takomto stave bude stačiť jeden koláč.“

Pán Brown zakašľal. Zachytil totiž prísny pohľad čašníčky z druhej strany pultu. „Možno,“ povedal, „by sme už radšej mali ísť. Idem sa pozrieť, či nenájdem voľný taxík.“ Zdvihol Judine veci a ponáhľal sa von.

Paddington veľmi opatrne zišiel zo stolíka a lútos-

tivým pohľadom sa rozlúčil s lepkavými kúskami svojho koláča. Potom zliezol zo stoličky na zem.

Judy ho chytila za labku. „Pod' so mnou, Paddington. Vezmeme ťa domov a môžeš sa do vôle vykúpať v horúcej vode. Potom mi vyrozprávaš všetko o Južnej Amerike. Určite si zažil veľa skvelých dobrodružstiev.“

„Veru zažil,“ odpovedal Paddington vážne. „A celú hrbu. Som z toho druhu medveďov, ktorým sa vždy čosi pritrafí.“

Keď vyšli z bistra, pán Brown už našiel taxík a krížom cez cestu im mával. Šofér si Paddingtona prísne premeral a potom sa zahľadel na pekné a čisté sedadlá taxíka.

„Medvede sú za príplatok,“ povedal mrzuto. „A lepkavé medvede stoja dvakrát viac.“

„Pán šofér, on nemôže za to, že je celý lepkavý,“ namietol pán Brown. „Práve sa mu stala škaredá nehoda.“

Šofér sa zarazil. „No dobre, naskočte. Ale dávajte pozor, nech sa nič z toho nedostane na sedadlá. Dnes ráno som ich čistil.“

Brownovci sa poslušne nahrnuli do auta. Judy

a jej rodičia si našli miesto vzadu, ale Paddington sa postavil na sklápacie sedadlo za vodičom, aby sa mohol pozeráť z okna.

Keď vychádzali zo stanice, slnko svietilo a po prítmí a hluku sa všetko zdalo jasné a veselé. Na autobusovej zastávke obišli skupinu ľudí a Paddington im zamával. Viacerí prekvapene pozerali a jeden pán zdvihol klobúk na pozdrav. Celý svet sa tváril priateľsky. Po dlhých týždňoch samoty v záchranom člne tu odrazu bolo čo obdivovať. Všade boli ľudia a autá a veľké červené autobusy – ani trochu sa to nepodobalo na Čiernočierne Peru.

Paddington sa jedným okom pozeral von oknom, len aby mu voľačo neušlo. Druhým okom uprene pozoroval pána Browna, pani Brownovú a Judy. Pán Brown bol tučný a srdečný, nosil dlhé fúzy a okuliare, no a pani Brownová, ktorá bola tiež trochu pri sebe, vyzerala ako väčšie vydanie Judy.

Paddington sa práve rozhodol, že sa mu u Brownovcov bude páčiť, keď sa znenazdajky otvorilo okno šoféra a nevrlý hlas zavrčal, „Kamže ste hovorili, že idete?“